

maatte man sige 745 Mill. Vil man tage disse 45 Mill. og ligne dem paa Kjøbenhavn og Byerne, vil det blive saadant noget som 10 Øre pr. Kv.-Al. af Københavns Grundflade, og det kan man dog ingenteds købe Areal for her i København; man skal vistnok langt ud for at kunne købe Grunde selv til 10 Kr. pr. Kv.-Al.

Der er jo ingen, som indestaar for disse Tal, men jeg vil dog fremdrage dette, thi hvis man vilde gaa over til en Værdiskat efter den Værdi, som her er anslaaet, vilde jeg som Landmand være daarlig tjent dermed. Jeg hævder, at det, vi Landmænd forlange, ikke er en Naadessag, men vor Ret. Det, vi forlange, er Ligestilling: samme Værdiskat, samme Toldskat, samme Formueskat i Byerne som paa Landet. Kunne vi opnaa det, forlange vi ikke andet. Den Dag, man skaffer os Landmænd det, ere vi tilfredse. Vi forlange bl. a. Ligestilling i Toldbeskyttelse, hvad enten man nu vil lade Beskyttelsen falde bort eller vil give os Erstatning for den Beskyttelse, Byerne have, og Ligestilling i Formueskat. Hvad vi forlange er, som sagt, kun vor Ret, og der skal endnu ske adskilligt, inden vi faa den ved det, som her er foreslaaet. Derfor vil jeg gerne paatale dette Tal, der, som sagt, mindst burde være 745 Mill.

Jeg kunde for øvrigt have ønsket, at man havde hjulpet lidt mere der, hvor der haardst trængtes dertil. I disse Tider er det saaledes, at enkelte Landmænd ere om en Hals, hvis de f. Eks. faa en 2den Prioritet sagt op. Sker det, kan intet redde dem; der er ingen Steder, hvor de kunne faa Penge, deres Ejendom kan være god nok, der vilde ikke være særlige Vanskeligheder, hvis de kunde faa Lov at beholde Prioriteten, men i det Øjeblik den siges op, er der intet for dem at gøre. Det vilde være rimeligt, om Staten, naar den i mange Aar har tilladt, at der stiftes Prioriteter, og at Pengemændene faa deres Panter og Obligationer og faa alt ordnet til Sikkerhed for dem, rakte en hjælpende Haand i vanskelige Tider, for at Folk ikke skulde gaa fra Gaard og Grund. Der maatte kunne have været stillet et Beløb af Statskassen aarlig til Raadighed for en eller anden Bank, eller Staten kunde selv have oprettet en Bank, som under visse Betingelser kunde have optaget 2den Prioriteter. Disse Penge skulde ikke have været smidt ud i Flæng, der kunde være de Forhold, hvor det ikke kunde hjælpe, men det var rimeligt, at der efter Takstation eller Vurdering blev ydet Bistand,

naar man skønnede, at der var Grund dertil. Det vilde have reddet mange, og det var ikke en Opgave for Staten, som kunde have voldt finansiell Vanskelighed eller større Udgift.

Jeg kunde ogsaa have ønsket, at man i Skattekommissionens Betænkning havde medtaget en Bestemmelse om, at Halvprocentafgiften faldt bort. Er der nogen blodig og uretfærdig Skat, er det denne. Jeg kender en Enke, som maatte sælge en større Gaard, og hun kunde lige faa saa mange Penge ind, at hun, efter at have betalt enhver sit, havde nogle hundrede Kroner tilbage, men saa kom Staten og tog den fattige Kones sidste Øre, de 5—600 Kroner, som hun havde tilbage, og inddrog dem i Statskassen. Det er saa blodige Penge, at jeg synes, at Staten ikke kan være bekendt at tage dem. Der handles her i Landet for Millioner af Kroner, der købes og sælges Skibsladninger af Foder, Kul, Vin o. s. v., men der svares ingen Afgift deraf. Jeg paakalder ikke en saadan Afgift, skønt den kendes i flere andre Lande f. Eks. Tyskland, men at man da absolut vil opretholde Halvprocentafgiften, synes jeg er mærkeligt, og det forekommer mig, at vi fra alle Sider maa kunne enes om at ophæve den. Den er paa mange Steder saa grell, at Staten ikke kan være bekendt at tage de Penge.

Sluttelig ønsker jeg endnu at gøre en lille Bemærkning. Jeg hørte forleden Dag, at den højtærede Finansminister sammenlignede det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) med afdøde Folketingsmand Berg. Jeg vil som gammel Bergianer tillade mig at sige, at jeg for mit Vedkommende ikke holder af denne Sammenligning, som den ærede Finansminister maa ske mente skulde være meget slem for det ærede Medlem for Hillerød. Afdøde Berg var en Mand, der med Kærlighed og Interesse kæmpede for alt, hvad der var godt, og naar han i sin Tid sagde, at alt maatte visne i Ministeriets Haand, saa var det lige over for et Provisorieministerium, og han gjorde det aabent og ærligt, han kæmpede for alt det gode. Men jeg tvivler paa, at man kan sige det samme om det ærede Medlem for Hillerød. Den Sammenligning, hvorved de to Politikere, afdøde Berg og det ærede Medlem for Hillerød, bleve af samme Slags, finder jeg Anledning til at tage bestemt Afstand fra.

Jessen: Allerførst vil jeg tillade mig at udtale min Paaskønnelse og Tak til den ærede Skattekommission for det betydelige